

Joskus rakkaus löytyy
matkan varrelta.

Voimaton
**ELSIE
SILVER**

TAMMI

ELSIE SILVER

Voimaton

Suomentanut
Hanna Arvonen

TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Powerless* ilmestyi 2023.

Copyright © 2023. POWERLESS by Elsie Silver

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Hanna Arvonen ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-7748-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Omistettu kaikille, jotka ovat aina olleet vähän liiankin mukautuvia. Kippis sille, että totuttelette aiheuttamaan pettymyksiä muille, jotta ette pettäisi itseänne.

Karu totuus on, että vain rajallista määrää asioita voi hallita.
Kaikki muu on yhtä helvetin arpapeliä.

– KANDI STEINER

Huomautus lukijalle

Tässä kirjassa käsitellään aikuisille tarkoitettuja aiheita, kuten lapsuuden traumoja, perheenjäsenen kuolemaa ja ahdistusta. Toivon, että olen käsitellyt näitä aiheita niin huolellisesti ja asiallisesti kuin ne ansaitsevat.

Prologi

Sloane

SILLOIN...

Avaan auton oven jo ennen kuin vanhempani ovat saaneet Bentleyyn pysäköityä, ja olen hypännyt hiekkapäällysteiselle pihatielle ennen kuin he ehtivät ulos autosta. Henkäisen ja heittäydyn halaamaan serkkuani Violetia niin että kaadamme toisemme melkein kumoon.

Hän tuoksuu vihreältä ruoholta, hevoselta ja kesän suloiselta vapaudelta.

”Minulla oli ikävä!” kiljahdan, kun Violet vetäytyy kauemmaksi ja virnistää minulle ilkkurisesti.

”Niin minullakin.”

Huomaan äidin tuijottavan meitä yhtä aikaa onnellisena ja surullisena. Olen äitini näköinen, ja Violet on oman äitinsä näköinen. Violetin äiti on kuitenkin kuollut, ja minun äitini menetti silloin sisarensa. Ajattelen aina, että hän tuo minut tänne niin mielellään siksi, että tuntee karjatilalla olevansa lähempänä siskoaan.

Silloin vanhempieni on myös helpompi matkustaa lempi-paikkoihinsa Euroopassa. Isä sanoi jotain sellaista, että minun on hyvä nähdä, ”miten toinen puoli elää”. En ole ihan varma, mitä se tarkoittaa, mutta näin äidin puristavan huulensa yhteen, kun isä sanoi niin.

Niin tai näin, en valita koskaan, koska kokonainen kuu-kausi Wishing Well Ranchilla Eatonin perheen kanssa tarkoittaa sitä, että saan hengaila serkkujeni kanssa ja pitää hauskaa. Täällä on lepsut säännöt. Kotiintuloaikoja ei ole, ja minä saan juosta villinä neljä kokonaista viikkoa joka kesä.

”Robert, Cordelia.” Harvey-setä puristaa isän kättä ennen kuin halaa äitiä niin tiukasti, että äiti räpyttelee silmiään hiukan liian tiheästi katsoessaan tilan alavia maita ja rosoisia vuoria niiden takana. ”Mukava nähdä teitä.”

He alkavat jutella tylsistä aikuisten asioista, mutta en kuuntele heitä, koska muut serkkuni astuvat ulos isosta talosta. Cade, Beau ja Rhett juoksevat verannan portaat laumana alas vitsaillen ja toisiaan töniä.

Ja sitten heidän perässään ulos tulee vielä yksi poika, jota en tunnista. Joka herättää välittömästi huomioni. Jolla on pitkät, hontelot raajat, toffeenvärinen tukka ja sinisimmät silmät, jotka olen ikinä nähnyt.

Surullisimmat silmät, jotka olen ikinä nähnyt.

Kun pojan katse osuu minuun, hän näyttää vain uteliaalta. Käänän silti äkkiä katseeni pois ja tunnen, miten kuumat läikät kohoavat poskille.

Äiti tulee viereeni ja taputtaa päätäni. ”Sloane, sinun täytyy muistaa aurinkovoide. Näytät jo nyt olevan kuumissasi, ja vietät niin paljon aikaa tanssistudiolla, ettei ihosi ole tottunut ulkoilmaan.”

Hänen hössötyksensä saa minut punastumaan entistä

pahemmin. Olen melkein yhdentoista, mutta hän kohtelee minua kaikkien kuullen kuin olisin pikkuvauva.

Tuhahdan pahantuulisesti ja mumisen: ”Joo, joo, tiedetään”, ennen kuin tartun Violetin käteen ja juoksen pois.

Menemme sisälle minulle varattuun huoneeseen saadaksemme olla rauhassa, kun kaikki muut seisovat ulkona jutustelemassa.

Violet heittäytyy sängylle ja julistaa: ”Kerro kaikki.”

Työnnän hihittäen hiukset korvien taakse ja ajaudun väkisin katsomaan ulos ikkunasta, josta näkyy pihalle. ”Mistä?”

”Koulusta? Kaupungista? Mitä haluat tehdä tänä kesänä? Kerro... kaikki. On niin kivaa, että täällä on toinen tyttö. Täällä vaan haisee pojilta *ihan aina*.”

Ikkunasta näen mysteeripojan tervehtivän vanhempiani kädestä pitäen. Isä näyttää paheksuvalta ja äiti säälivältä.

”Kuka tuo poika on?” kysyn pystymättä kääntämään katsettani pois.

”Ai niin.” Violet alentaa hiukan ääntään. ”Jasper. Se on nyt yksi meistä.”

Käännyn katsomaan häntä kulma koholla ja kädet lanteilla ja yritän esittää viileää, ihan kuin koko asia ei oikeastaan kiinnostaisi minua. En vain tiedä, miten se olisi edes mahdollista. ”Miten niin?”

Violet kierähtää istumaan sängylle jalat ristissä ja kohauttaa hartioitaan. ”Hän tarvitsi perheen ja me otettiin hänet meille. En tiedä tarkemmin miksi. Jokin onnettomuus siihen liittyi. Beau vain toi hänet tänne yksi päivä viime syksynä. Hän on nyt yksi haisuliveljistäni. Sinulle hän voi olla uusi serkku.”

Pääni painuu kallelleen, kun sydän taistelee aivojen kanssa.

Sydän haluaa tuijottaa taas ulos ikkunasta, koska Jasper on aivan *saira*an söpö, ja kun tuijotan häntä, rinnassani tuntuu outoa hypähtelyä.

Aivot tietävät, että se on tyhmää, koska jos hän on Beaun ystävä, hänen täytyy olla ainakin viisitoista.

En kuitenkaan voi itselleni mitään.

Katson häntä silti.

Enkä tiedä, että joudun yrittämään olla tuijottamatta Jasper Gervaisia vielä vuosikausia.

1

Jasper

NYT...

Sloane Winthropin tuleva aviomies on täysi paska. Tunnen tyypin. Ei NHL-joukkueeseen pääse kohtaamatta matkan varrella kohtalaista määrää kusipäitä.

Ja tämä heppu sopii täydellisesti rooliin.

Ihan kuin nimi *Sterling Woodcock* ei jo paljastaisi hänen todellista luonnettaan, nyt hän leuhkii metsästysretkestä, johon hän törsäsi isänsä kanssa satojatuhansia dollareita päästäkseen tappamaan vankeudessa syntyneitä ja kasva-neita leijonia, niin kuin sillä lailla saisi jotenkin kasvatettua itselleen isomman kyrvän.

Sterlingin olemus huokuu rahaa ranteessa olevasta Rolexista hoidettuihin kynsiin asti, ja on kai ihan loogista, että Sloane on päätynyt hänen kaltaisensa miehen kainaloon. Winthropithan ovat yksi maamme vaikutusvaltaisimmista perheistä, koska heillä on melkein monopoli televiestintäteollisuudessa.

Sterlingin paasatessa vilkaisen minua vastapäätä istuvaa Sloanea. Hän katsoo taivaansinisillä silmillään sylissä lepää-

viä käsiään, jotka näpelöivät lautasliinaa. Hän näyttää siltä, että haluaisi olla mieluummin missä tahansa muualla kuin tässä hämärästi valaistussa, prameassa pihviravintolassa.

Minusta tuntuu suunnilleen samalta.

Se, että kuuntelen hänen tulevan, pienimunaisen aviomiehensä mahtailevan jollain niin nololla – ja surullisella – saavutuksella pöydän ympärille kokoontuneille perheenjäsenille ja ystäville, joita en ole koskaan tavannut, ei ole ykkösvalintani vapailla ajankuluksi.

Joudun koko ajan muistuttamaan itselleni, että olen täällä Sloanen vuoksi.

Kun näen hänet näin lannistettuna vain pari iltaa ennen häitä, minusta nimittäin tuntuu siltä, että hän tarvitsee tuekseen jonkun, joka oikeasti tuntee hänet. Muut Eatonin porukasta eivät päässeet tänä iltana kaupunkiin, mutta minä lupasin Sloanelle, että tulisin.

Ja jos olen luvannut Sloanelle jotain, pidän siitä kiinni, tekeepä se miten kipeää tahansa.

Odotin hänen hymyilevän tänään. Hehkuvan. Odotin, että olisin onnellinen hänen puolestaan – mutta en ole.

”Metsästätkö sinä, Jasper?” Sterling kysyy itsevarmasti ja ylimielisesti.

Ruudullisen kauluspaitani kaulus tuntuu kireältä, vaikka olen jättänyt ylimmät napit auki. Rykäisen ja oikaisen ryhtiäni. ”Metsästään.”

Sterling tarttuu edessään olevaan kristallilasiin ja nojautuu taaksepäin tutkaillen minua omahyväinen virne täydellisesti ajelluilla kasvoillaan. ”Suurriistaakin? Nauttisit varmasti tällaisesta retkestä.” Ihmiset, jotka eivät tunne minua, nyökkäilevät ja mutisevat myöntävästi.

”En usko, että...” Sloane aloittaa, mutta hänen sulhasensa jyrää hänen yrityksensä osallistua keskusteluun.

”Me kaikki näimme, millaisen sopimuksen teit viimeksi. Ei huonosti molarilta. Joten mikäli olet ollut vastuuntuntoinen rahojesi kanssa, sinulla pitäisi olla siihen varaa.”

Kuten sanoin: paskiainen.

Puren poskeani, koska minun tekisi mieli sanoa, että olen hoitanut raha-asiani järkyttävän vastuuttomasti eikä minulla ole enää latin latia. Mutta vaikka tulenkin vaatimattomista oloista, olen sen verran sivistynyt, että tiedän rahan olevan moukkamainen keskustelunaihe illallispyödyssä.

”Joo, ei. Metsästäin vain sellaista, mitä voin syödä, enkä osaa kokata leijonaa.”

Pöydän ympäriltä kuuluu muutama naurahdus, myös Sloanen suusta. Minulta ei jää huomaamatta, miten Sterlingin silmät kapenevat, hampaat napsahtavat yhteen ja leuka kiristyy.

Sloane puuttuu nopeasti tilanteeseen ja taputtaa sulhasensa käsivartta kuin tämä olisi rauhoittelua tarvitseva koira. Melkein tunnen hänen hoikat sormensa omalla käsivarrellani ja huomaan ohimennen toivovani, että hän koskettaisi Sterlingin sijasta minua. ”Tiesitkö, että minäkin metsästin serkkujeni kanssa Chestnut Springsissä?”

Palaan mielessäni ajassa taaksepäin ja muistan, miten hyvin Sloane pysyi lapsena koko kesän poikien vauhdissa. Hänellä oli mustat kynnenaluset ja naarmuja polvissa, ja auringon haalistama tukka valui takkuisena pitkin selkää.

”Minusta jännitys on siinä se juttu. Vallan tunne.” Sterling ei ole kuulevinaan Sloanen sanoja.

Hän katsoo minua kuin vastustaja, vaikka emme pelaa nyt jääkiekkoa. Jos pelaisimme, tähtäisin nopean torjuntakiekon hänen naamaansa.

”Etkö kuullut, mitä Sloane juuri sanoi?” Yritän pysyä rauhallisena, mutta vihaan sitä, miten tuo tyyppi on kohdellut

Sloanea koko illallisen ajan. En ymmärrä, miten Sloane on päätenyt tähän tilanteeseen. Hän on paras ystävänä. Hän on sanavalmis ja fiksu ja hauska – eikö Sterling näe sitä? Näe *Sloanea*?

Sterling heilauttaa naurahtuen kättään. ”Totta kai. Kuulen jatkuvasti juttuja Wishing Well Ranchista.” Hän kääntyy katsomaan Sloanea ivallisesti virnistäen ja sanoo alentuvaan sävyyn: ”Onneksi kasvoit ulos poikatyttövaiheestasi, muru. Muuten olisit missannut kutsumuksesi ballerinana.”

Hänen paskamaista vastaustaan vain pahentaa se, että tajuan hänen kuulleen Sloanen vastauksen mutta päättäneen olla välittämättä siitä.

”En osaa edes kuvitella sinua ase kädessä, Sloane!” yksi miehistä pitkän pöydän ääressä huudahtaa. Hänen nenänsä punoittaa liian runsaasta viskin tissuttelusta.

”Itse asiassa olin aika hyvä siinä. Taisin osua elävään olentoon vain kerran.” Sloane naurahtaa kevyesti ja pudistaa päätään niin, että hohtavan vaaleat suortuvat valahtavat hänen kasvoilleen ennen kuin hän työntää ne korvan taakse ja laskee kätensä hiukan punastuen. ”Ja sitten itkin silmät päästäni.”

Hän puristaa huulensa yhteen, ja minä olen lumoutunut. Alan välittömästi kuvitella asioita, joita en saisi kuvitella.

”Muistan sen päivän.” Katson häntä pöydän yli. ”Et pysynyt edes syömään hirvenlihaa sinä iltana. Me kaikki yritimme lohduttaa sinua – mutta turhaan.” Hymähdän, sillä muistan sen vielä elävästi.

”Ja juuri sen vuoksi” – Sterling osoittaa Sloanea uhraamatta tähän katsettakaan – ”naisten ei pitäisi metsästää. Se on heille liian järkyttävää.”

Sterlingin yli-ikäiset veljeskuntakamut hörähtävät hänen typerälle kommentilleen, mikä kannustaa häntä persei-

lemään vielä lisää. Hän kohottaa lasinsa ja katsoo pöytäseuruetta. ”Malja sille, että naiset pysyvät keittiössä!”

Kuuluu naurua, ja jotkut toteavat: ”Kippis”, ja ”Kannateetaan!”

Sloane taputtelee valkoisella lautasliinalla täyteläisiä huuliaan nätisti hymyillen mutta pitää katseensa tiukasti tyhjässä lautasessaan. Sterling jatkaa rehvastelua muille vieraille – välittämättä lainkaan vieressään istuvasta naisesta.

Piittaamatta pienestä palasesta, jonka Sloane yritti jakaa hänelle itsestään. Piittaamatta siitä, miten hän nolasi Sloanen.

Kärsivällisyyteni hupenee nopeasti. Halu häipyä on melkein musertava.

Sloane kohtaa katseeni pöydän yli ja väläyttää huolellisesti harjoitellun hymyn. Tiedän sen olevan feikki, koska olen nähnyt hänen aidon hymynsä.

Eikä tämä ole sellainen.

Hän hymyilee nyt samalla lailla kuin silloin, kun sanoin, etten voi tulla hänen seuralaisekseen päättäjäistanssiaisiin. Kaksikymmentäneljävuotiaan NHL-pelaajan vieminen koulun juhliin ei olisi ollut soveliasta meidän kummankaan kannalta, ja minä olin se roisto, joka joutui kertomaan sen hänelle.

Vastaan hymyyn ja tunnen turhautumisen kuplivan sisälläni, koska Sloane aikoo naida tyypin, joka kohtelee häntä kuin koristetta eikä kuuntele häntä yhtään. Eikä yhtään ymmärrä, että Sloane on monitahoinen ja mutkikas eikä vain kiiltäväkuorinen prinsessa, jollaiseksi hänen perheensä on hänet muovannut.

Tuijotamme toisiamme, ja hänen poskensa alkavat punoitaa. Hän oikaisee hartioitaan, ja katseeni laskeutuu hänen solisluuhunsa. Äkkiä näen itseni hyväilemässä sitä kielelläni niin, että saan hänet kiemurtelemaan himosta.

Nostan katseeni nopeasti takaisin hänen kasvoihinsa kuin olisin jäänyt kiinni jostakin. Kuin hän voisi jotenkin kuulla, mitä mielessäni liikkuu. Me molemmat kyllä tiedämme, etten saisi katsoa häntä sillä tavalla. Hän on käytännössä serkkuni, ja mikä pahinta, hän kuuluu virallisesti toiselle miehelle.

Sterling huomaa katseemme ja kääntää taas huomionsa minuun. Se saa kylmät väreet kulkemaan selkäpiitäni pitkin. ”Sloane on kertonut, että olette olleet ystäviä jo kauan. Suo anteeksi hämmennykseni, mutta hiomaton jääkiekkoilija ei tunnu olevan tyyppinen primaballerinan ystävä. En sitä paitsi ole nähnyt sinua kovin usein sen jälkeen, kun Sloane ja minä aloimme seurustella. Onko siihen jokin syy?” Sterling kietoo kätensä omistavasti Sloanen hartioille ja minä yritän olla kiinnittämättä siihen huomiota.

”No, reiluuden nimissä täytyy sanoa, etten minäkään ole juuri kuullut sinusta.” Viritän ääneeni sen verran huvittuneen sävyn, että jos joltakulta on jäänyt huomaamatta, miten me mulkoilemme toisiamme, hän ei välttämättä edes huomaa piikkiä. Nojaudun taaksepäin ja ristin kädet rinnalle. ”Mutta joo, en ehkä ole liian hiomaton viemään antiseptista rasvaa ja kipulääkkeitä ystävälleni, jonka jalat ovat kärkitossuilla tanssimisesta niin hajalla, ettei hän pysty edes kävelemään.”

”Minähän olen kertonut sinulle, Sterling.” Sloanen sävy on lepyttelevä. ”Jasper auttoi minua muuttamaan uuteen asuntooni. Joskus käymme kahvilla. Sellaisia pieniä juttuja.”

”Eli Sloane tietää, että jos hän tarvitsee jotain, minä autan häntä”, lisään ajattelematta.

Sloane mulkaisee minua luultavasti ihmetellen, miksi käyttäydyn kuin reviiriään puolustava kusipää. Suoraan sanoen ihmettelen itse ihan samaa.

”Onneksi minä hoidan nyt kaikki tuollaiset asiat puolestasi”, Sterling sanoo Sloanelle, mutta hän tuijottaa minua. Sit-

ten hän painaa äkkiä kätensä Sloanen käsille, jotka ovat nyt pöydällä ja nyyppivät edelleen lautasliinaa hermostuneena. Kosketus ei ole kuitenkaan rauhoittava tai kannustava. Se on melkein läimäys, rangaistus levottomasta liikehtimisestä.

Se saa raivon kuohumaan suonissani. Minun täytyy lähteä ennen kuin teen jotain, mitä joudun oikeasti katumaan.

”No, minä tästä lähden”, ilmoitan äkkiä ja työnnän tuolini taaksepäin. Kaipaen epätoivoisesti raitista ilmaa ja haluan mahdollisimman kauas ympärilläni olevista painostavista tummista seinistä ja samettiverhoista.

”Tarvitset tosiaan kunnan yöunet, Gervais. Sinun pitää olla iskussa, jotta Grizzliet pärjäävät tällä kaudella. Viime kauden jälkeen olet luultavasti aika heikoilla jällä.”

Nykyäisen paidan kalvosimet suoraksi ja pakotan itseni olemaan välittämättä piikittelystä. ”Kiitos kutsusta, *Woodcock*. Illallinen oli herkullinen.”

”Sloane sinut kutsui”, on hänen pahantuulinen vastauksensa, joka tekee selväksi, ettei hän pidä minusta – eikä läsnäolostani.

Tuijotan häntä ilmeettömästi ja kohotan toista suupieltä. Ihan kuin en voisi oikeasti uskoa, miten uskomattoman mulkku hän on. Tunnen nyt muiden ihmisten uteliaat katseet, kun he alkavat tajuta välillämme olevan kireyden. ”No, sitä vartenhan ystävät ovat.”

”Hetkinen. Sinähän olet Sloanen serkku, eikö vaan?” Humalaisen tyyppin viski läikkyy lasista hänen kädelleen, kun hän osoittaa minua.

En tiedä, miksi Sloane ja minä olemme aina pitäneet niin tiukasti kiinni siitä, että olemme ystävykset emmekä serkkuset. Koska jos joku yrittäisi väittää minulle, että Beau, Rhett tai Cade ei olisi veljeni, tyrmäisin hänet heti. Ne tyyppit *ovat* veljiäni.

Mutta Sloane? Hän on ystäväni.

"Itse asiassa Jasper on ystäväni, *ei* serkkuni." Sloane heittää lautasliinansa valkoiselle pöytäliinalle tarpeettoman pontevasti.

Hänen häitään varten kaupunkiin saapuneet ihmiset tuijottavat.

Hänen *tänä viikonloppuna* olevia häitään.

Vatsaani vääntää.

"Tuletko huomenna polttareihin, Gervais?" humalainen tyyppi jatkaa. Hän nikottelee ja virnuilee idioottimaisesti kuin huppelissa oleva hiiri Hullun hatuntekijän syntymättömyyspäiväkutsuilla. "Olisi mahtavaa päästä sanomaan, että biletin supertähtimolari Jasper Gervaisin kanssa."

Onpa yllätys, että tällainen heppu haluaa minut seurueeseensa pönkittääkseen omaa mainettaan.

"En voi. Meillä on peli." Hymyni on kireä, mutta on valtava helpotus nousta pöydästä.

"Saatan sinut ulos", Sloane sanoo huomaamatta Sterlingin viiltävän terävää katsetta. Tai ehkä hän ei vain ole huomavinaan sitä.

Niin tai näin, ojennan käteni ja viittaatan Sloanea menemään edeltä, kun pujottelemme mitään puhumatta läpi ravintolan.

Painan käteni hänen alaselälleen ohjatakseeni häntä, mutta hän jäykistyy, ja minä nykäisen käteni pois tuntiessani sileän, paljaan ihon polttavan sormenpäitäni. Katseeni laskeutuu lattiaan, kun työnnän kihelmöivän käteni taskuun, minne se kuuluukin.

Koska ei se hitto soikoon ainakaan kuulu kihloissa olevan naisen paljaalle selälle.

Vaikka hän onkin vain ystäväni.

Vasta kun lähestymme ravintolan ulko-ovea, kohotan taas katseeni. Sloanen hoikka vartalo keinuu, kun hän harppoo

eteenpäin. Hänen liikkeissään on luontaista sulokkuutta – joka on vuosien harjoittelun tulosta.

Hän hymyilee kohteliaasti hovimestarille ja kiihdyttää sitten askeliaan, aivan kuin näkisi vapauden jo häämöttävän painavan etuoven takana ja haluaisi epätoivoisesti päästä sinne. Hänen hartiansa rentoutuvat ja koko vartalo lysähtää melkein kuin helpotuksesta, kun hän painaa molemmat kätensä tummaa puuta vasten.

Katson häntä hetken ennen kuin astun hänen taakseen ja tunnen hänestä huokuvan lämmön. Sitten kurotan hänen siron vartalonsa ohi, työnnän oven auki ja ohjaan meidät molemmat ulos viileään marraskuiseen iltaan.

Survon molemmat kädet suorien housujen taskuun, jotta en tarttuisi hänen hartioihinsa ja ravistelisi häntä ja tivaisi, miksi helvetissä hän aikoo naida miehen, joka kohtelee häntä niin kuin Sterling Woodcock kohtelee. Eihän se oikeasti kuulu minulle.

Hän on kääntänyt kiinteän, paljaan selkänsä minulle ja katselee ruuhkaista katua. Autojen valot näkyvät sumean valkoisina ja punaisina läikkinä hänen takanaan, ja huuru tupruaa hänen olkansa yli aivan kuin hän yrittäisi saada hengityksensä tasaantumaan.

”Oletko okei?”

Hän nyökkää kiivaasti ennen kuin kääntyy katsomaan minua. Hänen kauniilla kasvoillaan on samanlainen hymy kuin kotirouvilla Stepfordin naiset -leffassa.

”Et näytä siltä.” Sormeni eksyvät kilistelemään taskussa olevia avaimia.

”Voi paska. Kiitti, Jas.”

”Tarkoitin, että näytät kauniilta”, korjaan nopeasti ja irvistän, kun huomaan hänen silmiensä laajenevan. ”Niin kuin aina. Et vain näytä... onnelliselta.”

Hän räpäyttää hitaasti silmiään ja suupielet painuvat hiukan alaspäin. "Ai onko siis parempi olla kaunis ja onneton?"

Voi luoja, homma kusee ihan huolella. Haron hiuksiani. "Oletko onnellinen? Hänen kanssaan?"

Sloanen suu loksahuttaa järkytyksestä auki, ja tiedän, että kyselen liikaa tai astun paskaan tai jotain. Mutta jonkun täytyy kysyä sitä häneltä, enkä usko, että kukaan muu on tehnyt niin.

Minun täytyy kuulla hänen sanovan se.

Hänen kalpeat poskensa alkavat punoittaa ja silmät kapeenevat, kun hän astuu lähemmäksi leuka kireänä. "Kysytkö ihan oikeasti tätä minulta *nyt*?"

Huokaisen ja puraisen alahuultani katsoen häntä suoraan suuriin, sinisiin silmiin, jotka kipinöivät tuohtumuksesta. "Joo. Onko kukaan muu kysynyt sitä?"

Hän laskee katseensa ja painaa kädet poskilleen ennen kuin haroo hartioille ulottuvia vaaleita hiuksiaan. "Ei. Kukaan ei ole kysynyt sitä minulta."

Kotiavaimeni hammastus pureutuu kämmeneeni. "Miten tapasit Sterlingin?"

"Isä esitteli meidät toisillemme." Sloanen katse kohoaa mustalle taivaalle. Se on tähdetön, toisin kuin karjatilalla, jossa erottaa taivaalta pienimmänkin valopisteen. Suurkaupungissa kaikki tuntuu saastuneelta verrattuna Chestnut Springsiin. Päätän saman tien ajaa takaisin sinne sen sijaan, että viettäisin yhdenkin yön hengittäen samaa ilmaa kuin Sterling Woodcock.

"Miten isäsi hänet tuntee?"

Sloane katsoo minua. "Sterlingin isä on hänen uusi liikikumppaninsa. Isä on keskittynyt verkostoitumaan nyt, kun hän on palannut takaisin kaupunkiin."

"Ja miten kauan oletkaan tuntenut tämän tyyppiin?"

Hänen kielensä livahtaa huulten väliin. ”Tapasimme kesäkuussa.”

”*Viisi kuukautta?*” Kulmani kohoaa ja kavahdan taaksepäin. Jos he vaikuttaisivat olevan mielettömän rakastuneita, se voisi mennä läpi, mutta...

”Älä yritäkään tuomita minua, Jasper!” Hänen silmänsä välähtävät ja hän astuu taas lähemmäs. Saatan olla häntä päätä pitempi, mutta se ei häntä hetkauta. Hän on nyt aivan raivona. Vihainen minulle. Se taitaa kuitenkin johtua vain siitä, että hän luottaa minuun niin paljon, että uskaltaa raivota, ja minulle on okei, että hän tekee niin. Olen mielelläni se ihminen hänelle.

Hän jatkaa ääni täristen: ”Sinulla ei ole aavistustakaan, millaiset paineet minulla on koko ajan.”

Hetkeäkään harkitsematta vedän hänet syliini ja kiedon käteni hänen kapeiden hartioidensa ympärille. Hän on kireä ja melkein tunnen hänen tärisevän kiukusta. ”En minä tuomitse sinua, Sunny.”

Tämä ei nähtävästi ole oikea hetki käyttää lapsuuden-aikaisia lempinimiä.

”Älä sano minua Sunnyksi.” Hänen äänensä murtuu, kun hän painaa otsansa rintaani vasten niin kuin on aina tehnyt, ja minä silitän hänen hiuksiaan.

Niin kuin olen aina tehnyt.

Mietin hajamielisesti, mitä Sterling sanoisi, jos tulisi juuri nyt ulos. Pikkumainen puoli minusta *haluaa*, että niin kävisi.

”Haluaisin vain tietää, miten asiat ovat edenneet näin nopeasti. Haluaisin tietää, miksen ole tavannut häntä ennen kuin nyt.” Ääneni on hiljainen ja karhea, ja se melkein hukkuu ohi ajavien autojen kohinaan.

”No, balettihommissa ei ole paljon vapaa-aikaa. Etkä sinäkään ole viime aikoina pitänyt yhteyttä.”

**Törkeän upea ammattikiekkoilija.
Alttarilta karannut ballerina.
Auton täydeltä kiellettyjä tunteita.
Pidä siinä sitten pää kylmänä!**

Sloane ja Jasper ovat ystäväystyneet jo lapsena Eatonin karjatilalla viettäminään kesinä. Ei siis ole ihme, että Jasper rientää hätiin, kun Sloanen häöpäivä osoittautuu katastrofiksi. Tai että Sloane tukee Jasperia, kun tämän NHL-ura takkuua. Pitäähän ystävää auttaa! Paitsi että kun Sloane ja Jasper päätyvät yllättäen yhteiselle roadtripille, käy ilmi, että kädenlämpöisen kaveruuden alla kyteekin polttava roihu.

Chestnut Springs -sarjan kolmas osa *Voimaton* on pakahduttava tarina oman voiman ja ravisuttavan rakkauden löytämisestä – tulikuumaa toimintaa unohattamatta.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7748-6